

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 461)

Feb (1) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....25

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 426)

6-10-5. புணரா நின்ற மரம் ஏழ் அன்று எய்த ஒரு வில் வலவா ஓ
புணர் ஏய் நின்ற மரம் இரண்டின் நடுவே போன முதல்வா ஓ
திணர் ஆர் மேகம் எனக் களிற்று சேரும் திருவேங்கடத்தானே
திணர் ஆர் சார்ங்கத்து உன பாதம் சேர்வது அடியேன் எந்நாளே

பொருள் - நேர்த்தியாக உள்ளதைக் கண்டு இலக்கைக் குறி வைக்க இயலாதபடி,
திரளாக நின்ற மராமரங்கள் எழையும், சுக்ரீவன் இராமனின் பலத்தை எண்ணி
சந்தேகம் கொண்ட அந்த நாளில், அவனுக்கு விச்வாஸம் ஏற்படும்படியாக அம்பு
எய்த ஒரே வில் வீரனாகவும்; நன்கு சேரும்படியாக நின்ற இரண்டு மரங்களின்
நடுவே சென்ற, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக உள்ளவனாகவும், “திண்மை
பொருந்திய மழைமேகம்” என்று கூறலாம்படியாக உள்ள யானைகள் சேர்ந்து
வாழ்கின்ற திருவேங்கடமலையில் வாழ்பவனாகவும் இருப்பவனே! பிடித்த கரம்
நிரம்பும்படியான பெருமை கொண்ட ஸ்ரீசார்ங்கம் என்ற வில்லைக் கொண்ட
உனது திருவடிகளை, உனது வீர சரிதங்களுக்குத் தோற்று உனக்கு அடிமையான
நான் எந்த நாளில் சேருவேன்?

அவதாரிகை - “நீர் இங்ஙன் தவரிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேக்ஷிதஞ்
செய்கிறோமிறே”, என்ன; “அது என்று?” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் இப்படியாக விரைவு காண்பிக்கிறது ஏன்? உமது விருப்பத்தை நாம் பூர்த்தி செய்து தருவோம்”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அது எந்த நாளில்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புணரா இத்யாதி) - ஷுத்ரியர் விற்பிடிக்கிறது ஆர்த்த த்வநி கேளாமைக்கன்றோ? “ஷுத்ரியைர்தார்யதே சாபம் நார்த்த சப்தோ பவேதிதி”. இலக்குக் குறிக்கப் போகாதபடி திரண்டு நின்ற ஏழு மராமரங்களை முஷ்டியாலும் நிலையாலும் நேர்நிற்கப் பண்ணி எய்த ஏகவீரனே! (ஓ) ஓ என்று விஷாதாதிசய ஸூசகம். ரக்ஷணத்தில் அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்துக் காரியங் கொள்ளும் நீ, ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவவாராதொழிவதே! “ஸூக்ரீவச்சாங்கிதச்சாலீத் இத்யாதி” பெருமாளைக் கண்ட அன்று தொடங்கி மராமரங்களைப் பிளக்க எய்யுந்தனையும், முடிய சங்கித்தே யிருந்தான். அந்த சங்கா நிராகரணத்தைப் பண்ணி ரக்ஷித்த நீ, நிச்சங்கமாகப் பற்றின என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டாவோ?

விளக்கம் - (புணரா இத்யாதி) - ஷுத்ரியர்கள் வில்லை ஏந்துதல் என்பது நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய துயர ஒலி கேட்காமல் இருப்பதற்காக அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம், ஆரண்யகாண்டம் (10-3) - ஷுத்ரியைர்தார்யதே சாபம் நார்த்த சப்தோ பவேதிதி - வருத்தம் கொள்கிறார்கள் என்ற சப்தம் கேட்கக்கூடாது என்பதற்காகவே ஷுத்ரியர்களால் வில் ஏந்தப்படுகிறது - என்பது ஆகும். அம்பால் நேராகச் சென்று தாக்க இயலாதபடியாக, திரண்டு நின்ற ஏழு மராமரங்களை, முஷ்டியாலும் நிலையாலும் நேர் நிற்கும்படியாகச் செய்து அம்பு எய்த வீரனே. (ஓ) - துக்கத்தின் மிகுதியைக் காண்பிக்கிறது. துக்கத்திற்காண காரணத்தையும் ப்ரமாணத்தையும் அடுத்து கூறுகிறார். உனது காப்பாற்றுதலில் சந்தேகம் கொண்டவர்களையும், அவர்கள் விச்வாஸம் கொள்ளும்படியாகச் செயல்கள் புரியும் நீ, உன்னை அடையவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட எனக்கு உதவ வராமல் இருப்பது ஏனோ? ஸங்ஷேப இராமாயணம் (63) - ஸூக்ரீவச்சாங்கிதச்சாலீத் - ஸூக்ரீவன் இராமன் விஷயத்தில் சந்தேகம் கொண்டபடியே இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனைக் கண்ட நாள் தொடக்கமாக, மராமரங்கள் அனைத்தையும் பிளப்பதற்கு அம்பு எய்த நாள் முடிய எப்போதும் ஸூக்ரீவன் இராமனுடைய பலத்தில் சந்தேகம் கொண்டபடியே இருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவனுடைய சந்தேகத்தை விலக்கி, அவனைக்

காப்பாற்றிய நீ, எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி உன்னைப் பற்றியுள்ள என்னைக் காப்பாற்றவேண்டாமோ?

வ்யாக்யானம் - (புணரா இத்யாதி) ஒரு நீராயாய்ச் சேர்ந்து நின்ற மருதுகளை ஊடறுத்து, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போய், ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னைத் தந்தவனே! ப்ரளய காலத்திலன்று ஜகத்தையுண்டாக்கிற்று; இன்றாயிற்று. அற்றைக்கு இவன்தான் உண்டாகையாலே உண்டாக்கலாம்; இங்கு நிரந்வய விநாசமிறே பிறக்கப்புக்கது. (முதல்வாவோ) ஜகத்தை உண்டாக்கினவனே! ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான தன்னையிறே நோக்கித் தந்தது; “ஸதேவ ஸோம்யே தமக்ர ஆஸீத்” என்கிறபடியே. தான் உளனாகவே உண்டாமதிறே ஜகத்து. இப்படியிருக்கிற தன்னளவிலே வந்த ஆபத்தோ பரிஹரிக்கலாவது!

விளக்கம் - (புணரா இத்யாதி) - ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்து நின்ற மருதமரங்களைத் துளைத்தபடி சென்று, ஒரு மரத்தின் இறுதியில் வெளியே வருவது போன்று இந்த உலகிற்கு வேர்ப்பற்றாக உள்ள உன்னையே அளித்தவனே! “முதல்வா” என்பதற்குப் பொருளாக “ஜகத்தின் வேர்ப்பற்று” என்றார். ப்ரளய காலத்தில் இவன் ஜகத்தை உண்டாக்கவில்லை; இன்றுதான் உண்டாக்கினான்; அன்று இவன் இருந்ததால் உண்டாக்கி இருக்கலாம்; இன்று காரணபூதனாகிய தானே இன்றி இருத்தல். ஜகத்தை உண்டாக்கியது எப்படி என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; (முதல்வாவோ) - இந்த ஜகத்தை உண்டாக்கியவனே! ஜகத்திற்கு வேர்ப்பற்றாகிய தன்னையே நோக்கித் தந்தான். ஆனால் தன்னையே நோக்கினால் ஜகத் உண்டாகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; உபநிஷத்தில் - ஸதேவ ஸோம்யே தமக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் உள்ளபோது இந்த ஜகத்தும் உள்ளதாயிற்று. இப்படி உள்ளபோது என் அளவில் வந்த ஆபத்து நீக்கலாகாதோ?

வ்யாக்யானம் - (திணர் இத்யாதி) திண்மை மிக்கிருந்துள்ள மேகமென்னும்படி ஆனைகளானவை சேராநின்றுள்ள திருமலையிலே நின்றருளினவனே! மேகங்களோடே ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டாகையாலே, மேகங்களைக் கண்டபோது ஆனையென்னலாம்; ஆனைகளைக் கண்டபோது மேகம் என்னலாயிருக்கும். “மத யானை போலெழுந்த மாழுகில்காள்” என்னக்கடவதிறே. ஸமாந தர்மத்தால் வந்த

ஸம்சயம் த்விநிஷ்டமிறே! விஷயங்களால் வரும் அந்யதாஜ்ஞாநத்தைக் கழித்து, அத்தேசத்தே பிறக்கும் அந்யதாஜ்ஞாநத்தை யாகாதே இவர் கணிசிக்கிறது. அங்குள்ளதெல்லாம் போக்யமாய்த் தோற்றுகிறபடி.

விளக்கம் – (திணர் இத்யாதி) – திண்மை மிகுதியாக உள்ள மேகங்கள் என்று கூறலாம்படியான யானைகள் சேர்ந்து நிற்கும் திருவேங்கடத் திருமலையில் நிற்பவனே! யானைகளைக் கண்டு ஏன் மேகம் என்று மயங்கவேண்டும் என்பதைக் கூறுகிறார்; மேகங்களுடன் இந்த யானைகளை அனைத்துவிதங்களிலும் ஒப்பிடலாம்படி உள்ளது என்பதால், மேகங்களைக் காணும்போது “யானை” என்று கூறலாம்; இது போன்று யானைகளைக் காணும்போது “மேகம்” என்று கூறலாம்படி உள்ளன. மேகங்களைக் கண்டால் “யானை” என்று கூறலாம்படி இருப்பதற்கு ப்ரமாணம் நாச்சியார் திருமொழி (8-9) - மத யானை போலெழுந்த மாழுகில்காள் - என்பதாகும். “மேகம் எனக் களிறு சேரும்” என்பதாக அல்லவோ வாக்கு உள்ளது? “மேகத்தைக் கண்டால் யானை என்று கூறலாம்படி இருக்கும்” என்று கூறும்படியான சொற்கள் இல்லையே என்பதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்; “ஒன்றாக உள்ளது” என்று தன்மை காரணமாக எழுந்த ஐயம் மேகம் மற்றும் யானை ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளது அல்லவோ? ஆனால், ஒரு வஸ்து என்று இல்லாத ஒன்றை, அந்த வஸ்துவாக எண்ணுதலாகிய அந்யதா ஞானம் என்பது கைவிடத்தக்கது அல்லவோ என்பதற்கு விடை கூறுகிறார்; மற்ற விஷயங்களில் இது போன்று உண்டாகும் அந்யதா ஞானத்தை விலக்கி, இந்தத் திருமலையில் உண்டாகும் இது போன்ற அந்யதா ஞானத்தை அல்லவோ இவர் விரும்புகிறார்? அங்குள்ள அனைத்துமே இவருக்கு இனிமையான பொருள்களாகத் தென்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (திணரார் சார்ங்கத்துன்பாதம்) திண்மை மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடைய உன்னுடைய திருவடிகளை. “சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்கிறபடியே சரண்யமான திருவடிகளை. சக்ரவர்த்தி பிள்ளைகள் எடுக்குமத்தனை காணும் வில்லு. (திணரார் சார்ங்கம்) தன் வளைவிலே விரோதிகளைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகை. (உன்பாதம்) அவ்வளைவுக்கு அகப்படாதாரை முதலடியிலே யகப்படுத்திக் கொள்ளுமது. (சேர்வதடியே யெந்தாளே) கையில் வில்லிருக்க இழக்கவேண்டா, விரோதியுண்டென்று; இனி உன்னைப் பெறும் நாளையாகிலும் சொல்லவேணும்.

விளக்கம் - (திணரார் சார்ங்கத்துன்பாதம்) - திண்மை மிகுதியாக உள்ள ஸ்ரீசார்ங்க வில்லை மிதித்தபடி உள்ள உனது திருவடிகளை. “சார்ங்கத்து உன பாதம்” என்று கூறியதற்கான ப்ரமாணம் யுத்தகாண்டம் (94-17) - சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம் - காப்பாற்றுபவனை, தசரதருடைய புத்திரனை, இராமனை, ரக்ஷகமாக அடைந்தன - என்பதற்கு ஏற்ப சரணம் புகும் இடமாகிய திருவடிகளை. வில்லுக்குத் திண்மை என்ன என்பதற்கு விடை தருகிறார்; சக்ரவர்த்தியின் புத்திரர்களால் எடுக்கப்படுவதால் அவற்றுக்குத் திண்மை என்று கருத்து. (திணரார் சார்ங்கம்) - தனது வளைவில் விரோதிகள் அனைவரையும் தப்பித்து விடாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை. (உன பாதம்) - அந்த வில்லின் வளைவில் அகப்படாத அநுகூலர்களை, முதல் அடியிலேயே அகப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை. (சேர்வது அடியேன் எந்நாளே) - “விரோதிகளைப் போக்கவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்காமல், “சேர்வது எந்நாளோ” என்று காலத்தைக் குறித்து ஏன் வினவுகிறார் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; திருக்கரத்தில் வில் உள்ளதால் விரோதிகள் விஷயத்தில் எந்த விசாரமும் இல்லை; ஆகவே உன்னை வந்தடையும் நாள் எது என்று கூறவேண்டும்.

6-10-6. எந்நாளே நாம் மண் அளந்த இணைத் தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று எந்நாளும் நின்று இமையோர்கள் ஏத்தி இறைஞ்சி இனம் இனமாய் மெய்ந் நா மனத்தால் வழிபாடு செய்யும் திருவேங்கடத்தானே மெய்ந் நான் எய்தி எந்நாள் உன் அடிக்கண் அடியேன் மேவுவதே

பொருள் - “பூமி என்பது உட்பட அனைத்து லோகங்களையும் அளந்து, அனைவருடனும் சேர்வதான சீல குணத்தை மிகுதியாகக் கொண்ட திருவேங்கடமரைகள் இரண்டையும் நாம் காண்பதற்கு எந்த ஒரு நாளைக் கொண்டுள்ளோம்” என்று, கண்களை இமைக்காத நித்யஸூரிகள் எப்போதும் நின்று, இவ்விதம் உரைத்து, துதித்து, வணங்கி, திரள்திரளாக வந்து, தங்களுடைய “சரீரம் மனம் வாக்கு” ஆகிய மூன்றாலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதான திருவேங்கடமலையில் அருகில் வந்து நிற்பவனே! வேறு கதி இல்லாதபடி உள்ள நான், கனவு போன்று, மனம் மூலம் மட்டுமே அனுபவித்தபடி இல்லாமல், நேரடியாகவே கண்டு, உன்னை அடைந்து, உனது திருவடிகளில் பொருந்துவது எந்த நாளிலோ?

அவதாரிகை - “ ‘எந்நாள்’ என்று ஸந்தேஹிக்கிறதென்? அதொரு தேச விசேஷத்திலே வ்யவஸ்திதமன்றோ?” என்ன; அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்தன்றோ உன்னைப் பெற்று அநுபவிக்கிற தென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான அந்தரஜாதிகளுங்கூட அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஸ்ரயிக்க நிற்கிறவிடத்தே நான் இழந்து போவதே என்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “எந்த நாளில் என்று ஐயம் கொள்வது ஏன்? அவ்விதம் வந்தடைவது என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட திவ்யதேசமான பரமபதத்தில் அல்லவோ உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அங்கு உள்ளவர்கள் கூட இங்கு வந்து அல்லவோ உன்னைப் பெற்று அநுபவித்தபடி உள்ளனர்”, என்கிறார். அல்லது “வேறு பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள தேவர்களும் கூட, மற்ற பயன்களை விரும்பாமல் உள்ளவர்கள் போன்று வந்து சேரும்படியாக நிற்கும் இடத்தை நான் இழந்தபடி உள்ளேன்!”, என்கிறார் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று) “எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவனே” என்று இங்குள்ளார் அங்கே அடிமை செய்ய ஆசைப்படுமாபோலே காணும், அங்குள்ளாரும் இவனுடைய ஸௌப்யத்தைக் கண்டு அநுபவிக்க வேணும் என்று ஆசைப்பட்டு வரும்படி ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை நாம் காணப்பெறுவது என்றோ? பூமியையடங்கலும் அநாயாஸேந அளந்து கொள்ளக் கண்ட காட்சியிலே தலை மேலே எடுத்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியான போக்யதையையுடைய திருவடிகளை. (எந்நாளும்) மற்றொருபோது வேறொன்றைப் பற்றிப் போகிறார்களன்றே.

விளக்கம் - (எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று) - பரமபதத்தில் அவனுடைய திருவடிகளை எப்போது ஒரே போன்று அண்டி நிற்கும் நித்யஸூரிகள், “எந்த நாளில் காண்பது” என்று ப்ரார்த்திப்பதன் காரணம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவனே - என்று இங்குள்ளவர்கள் அங்கு சென்று கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஆசைப்படுவது போன்று, அங்குள்ளவர்கள் இவனுடைய ஸௌலப்யம் கண்டு, இதனை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு இங்கு வரும் விதம் கூறப்பட்டது. “மண் அளந்த” என்பதை கருத்தில் கொண்டு

அருளிச்செய்கிறார்; அனைவருக்கும் சுலபமாக உள்ள திருவடிகளை நாம் காணப்பெறுவது எந்த நாளிலோ? அதாவது பூமி உட்பட அனைத்து லோகங்களையும் எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி மிகவும் எளிதாக அளந்து கொள்வதாகக் கண்ட காட்சியில், தலை மீது எடுத்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்படி உள்ள இனிமை பொருந்திய திருவடிகளை. (எந்நாளும்) - எந்த ஒரு நேரத்திலும் வேறு விஷயங்களின் பின்னே செல்லாதவர்கள் என்பதால் “எந்நாளும்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (இமையோர்கள் இத்யாதி) நித்யஸூரிகள் காலமெல்லாம் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் பின்னைத் திருவடிகளிலே விழுந்து, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாய். மனோவாக்காயங்களாலே ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். அன்றியே, மெய்யான நாவாலும் மனத்தாலும் வழிபடுவர்களென்றுமாம். அதாகிறது அநந்யப்ரயோஜகமான கரணங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயியா நிற்பர்களென்றபடி. நித்யஸூரிகளானபோது, கைங்கர்யமாகிறது; ப்ரஹ்மாதிகளானபோது, உபாஸநமாகிறது.

விளக்கம் - (இமையோர்கள் இத்யாதி) - நித்யஸூரிகள் அனைத்து காலங்களிலும் நின்று துதித்து, அதன் பின்னர் திருவடிகளில் விழுந்து, வெள்ளத்தில் சிக்கிய பலவும் போன்று கூட்டம் கூட்டமாக வந்து. (மெய்) - “மெய்” என்பதற்கு சரீரம் மற்றும் ஸத்யம் என்று இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. இவற்றை அடுத்த இரண்டு வாக்கியங்களில் முறையே அருளிச்செய்கிறார்; “மனம், வாக்கு, சரீரம்” என்பவையால் அண்டி நிற்பார்கள்; அல்லது உண்மையாகப் பொருந்திய நாக்காலும் மனத்தாலும் வழிபடுவார்கள். அதாவது மற்ற பயன்களில் ஈடுபடாத உறுப்புக்கள் கொண்டு அண்டியபடி இருப்பார்கள் என்று கருத்து. “இமையோர்” என்பதற்கு நித்யஸூரிகள் மற்றும் தேவர்கள் என்று இரண்டு பொருள்களைக் கொள்ளலாம்; நித்யஸூரிகள் என்று கொண்டால், “கைங்கர்யம்” என்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்; நான்முகன் போன்ற தேவர்கள் என்று பொருள் கொண்டால், “உபாஸநமாக” கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ந்நானெய்தி இத்யாதி) குணாவிஷ்காரத்தாலே மாநஸாநுபவத்தைப் பண்ணுவித்துப் பகட்டவொண்ணாது; நான் உன் திருவடிகளைப் பத்தும்பத்தாக வந்து கிட்டி, பின்னை விச்வேஷத்தோடே

வ்யாப்தமாகாதபடி பொருந்தப் பெறுவது என்றோ? என்கிறார். ஓரடிவடில் ஸத்தையற்றிறே இவர்க்கு இருக்கிறது.

விளக்கம் – (மெய்ந்நாளெய்தி இத்யாதி) - உனது குணங்களுடைய வெளிப்பாடு காரணமாக, வெறும் மனதால் மட்டுமே என்னை அனுபவிக்கும்படி நீ செய்து, என்னை ஏமாற்றுதல் கூடாது. நான் உனது திருவடிகளை மெய்யாகவே வந்து பற்றிக் கொண்டு, அதன் பின்னர் பிரிவு இல்லாதபடி பொருந்தியிருக்க வேண்டும்; அது எந்த நாளிலோ? “அடிகள்” என்று பன்மையில் ஏன் கூறினார் என்றால், ஒரு திருவடி இவரை விட்டால் கூட, இவர் தனது இருப்பு நீங்கியவர் ஆவார் என்பதால் ஆகும்.

6-10-7. அடியேன் மேவி அமர்கின்ற அமுதே இமையோர் அதிபதியே
கொடியா அடு புள் உடையானே கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே
செடி ஆர் வினைகள் தீர் மருந்தே திருவேங்கடத்து எம் பெருமானே
நொடி ஆர் பொழுதும் உன பாதம் காண நோலாது ஆற்றேனே

பொருள் – இயல்பாகவே அடிமைத்தன்மையை ஸ்ரூபமாகக் கொண்ட நான், அடைந்து, எப்போதும் அனுபவிக்கும்படி இருக்கவல்லதான நித்யமான இனிமை கொண்டவனே! இப்படியாகவே நித்யஸூரிகளையும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்றுள்ள மேன்மை கொண்டவனே! அடியார்களுடைய விரோதிகளை விலக்கவல்ல கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவனே! இப்படிப்பட்ட இனிமையை உள்ளடக்கியதான ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றுடன் கூடியதாக, பக்குவமான பழம் போன்று சிவந்த வாயைக் கொண்டவனாக, இந்த இனிமைக்கு எல்லை காண இயலாதபடி பெருமை மிக்கவனே! இப்படிப்பட்ட இனிமைக்குத் தடையாக, புதர் போன்றுள்ள பாபங்களை தீர்ப்பதற்கான மருந்தாக உள்ளவனே! திருவேங்கடத் திருமலையில் அருகில் வந்து நின்று என்னை அடிமை கொண்ட ஸ்வாமியே! உனது திருவடிகளை நான் காண்பதற்கு நொடிப்பொழுதும் இனி பொறுக்கமாட்டேன்.

அவதாரிகை – “மெய்ந்நாளெய்தி” என்கிற இந்த ஜ்ஞாந லாபம் உமக்கு உண்டாயிற்றிறே; அது பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது நில்லாதிறே; ஆன பின்பு அவ்வளவும் நீர் ஆறியிருந்தாலோ” என்ன; “அத்தனை க்ரம ப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்

போகிறதில்லை உன் போக்யதை” என்கிறார். உன்றனை யாறியிருக்க நான் மாட்டுகிறிலேன்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “மெய்ந்நாள் எய்தி” என்பதான இந்த ஞானம் உமக்குக் கிட்டியது அல்லவோ? இது பலனுடன் சேர்ந்து நிற்கச் செய்வது அல்லாமல் இருக்காது அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உனது இனிமை என்பது, அது போன்று ஒரு வரிசை முறையில் நான் காத்திருக்கும்படி செய்ய விடுவதில்லை”, என்கிறார். “நீ திருவேங்கடமுடையானாக உள்ளபோதிலும் என்னை ஏற்காமல் பொறுமையுடன் உள்ளாய். இவ்விதம் இருக்கும் உன்னைப் போன்று நான் பொறுமையுடன் இருக்கமாட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதே) தேவஜாதிகளுடைய உப்புச்சாறு போலன்று; ஒரு திரளாய் அநுபவிக்குமதன்று; அநந்ய ப்ரயோஜநரநுபவிக்கும் அம்ருதமாயிற்று! (இமையோரதிபதியே) இது புஜிக்கைக்குக் கூட்டாவதொரு திரள் அங்கே உண்டாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் – (அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதே) - தேவர்களுக்கு கிட்டும் அமிர்தம் போன்று அல்ல; ஒரு கூட்டமாக நின்று அனுபவிப்பது அல்ல; எந்தவிதமான பயனும் கருதாமல் உள்ளவர்கள் மட்டுமே அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள அம்ருதம் ஆகிறான். (இமையோர் அதிபதியே) - “ஒரு கூட்டமாக நின்று அனுபவிப்பது அல்ல” என்று கூறிய பின்னர், “இமையோர்” என்று பன்மையில் ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இந்த அமிர்தத்தை உண்பதற்கு ஒரு கூட்டம் அங்கேயும் உள்ளது என்று கருத்து. அதாவது அங்கு உள்ளவர்கள் மற்ற பயன்களைக் கருதாமல் உள்ளவர்கள் ஆவார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கொடியாவடு புள்ளுடையானே) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக வுடையவனே! (கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே) அழகியதாய்க் கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தின் சிவப்பைக் காட்டி என்னை யடிமை கொண்டவனே! வாய்க்கரையிலே தோற்றார்காணும். ஆச்ரிதரை இவ்வழகை யநுபவிப்பிக்கைக்குக் கொடி கட்டிக் கொண்டிருக்கிறபடி (செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தே) செடி பாபம்; பாபத்தோடே பொருந்தின அஸத் கர்மங்களாலுண்டான து:கத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அது புஜிப்பிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்கும்படி. அன்றிக்கே,

தூறு மண்டின கர்மங்களைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அவ்வம்ருந்தானே காணும் மருந்தாகிறது. “மருந்தும் பொருளுமமுதமுந்தானே”, “மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு” என்றும், அவன் தன்னையொழிய வேறு மருந்துமில்லையே; “மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ண”னிறே.

விளக்கம் – கொடியாவடு புள்ளுடையானே) - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டுள்ளவனே! (கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே) – அழகாகக் கனிந்துள்ள வாயின் சிகப்பு நிறத்தைக் காண்பித்து என்ன அடிமையக்கிக் கொண்டவனே! வாய் என்ற கரையில் தோற்றார். அடியார்கள் இந்த அழகை நன்கு அனுபவிகவேண்டும் என்பதற்காகக் கொடி கட்டிக் கொண்டுள்ள நிலை. (செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தே) – “செடியார் வினைகள்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் கூறுகிறார். முதல் பொருளில் செடி என்பது பாபம், வினை என்பது துக்கம்; பாபத்துடன் கூடியதான தீய வினைகளால் ஏற்படும் துக்கத்தைப் போக்கும் மருந்தாக உள்ளவனே! இரண்டாவது பொருளில் செடி என்றால் தூறு, வினை என்றால் பாபம்; இதனை அருளிச்செய்கிறார்; தூறு மண்டிய பாபங்களைப் போக்குவதற்கான மருந்தாக உள்ளவனே! அந்த அமிர்தமே மருந்தாக உள்ளது; இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; மூன்றாம் திருவந்தாதி (4) - மருந்தும் பொருளுமமுதமுந்தானே – என்றும், திருவாய்மொழி (9-3-4) – மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் அல்லாமல் வேறு மருந்து இல்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-6) - மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன் - அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே) அவ்வம்ருதம், புஜிப்பார்க்கு மலைமேல் மருந்திறே. அவ்வம்ருதம், புழிப்பார்க்குச் சாய்கரகம்போலே உயரத்திலே யணித்தாக நிற்கிறபடி. “இமையோரதிபதியாய், கொடியாவடு புள்ளுடையானாய், செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தாய், திருவேங்கடத்தெம்பெருமானாய், கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானாய், அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதே!” என்கிறார். பட்டர் “நித்யத்திலே, ‘அமுது செய்யப் பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது’ என்று என்ன ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது” என்ன; “அடியேன் மேவியமர்கின்ற

வழுதே', 'பச்சை மாமலை போல் மேனி' என்கிற பாட்டுக்கள் போலேயிருக்குமவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வது" என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே) - அந்த அமிர்தம், பருகுபவர்களுக்கு மலை மேல் உள்ள மருந்து அல்லவோ? அந்த அமிர்தம், அதனைப் பருகுபவர்களுக்கு, தண்ணீர் பந்தலில் தண்ணீர் வைக்கப்படும் பானையைப் போன்று உயரத்தில் உள்ளபோதிலும், அருகாமையில் உள்ளதாகவே தோன்றும். பரத்வத்தைக் கூறி விரோதிகளை அழிப்பதற்கு உறுப்பான பரிகரத்தைக் கூறி, விரோதி அழித்தலைக் கூறி, ஸௌலப்யத்தைக் கூறி, இனிமையாகவும் உள்ளான் என்று இப்படி ஒரு வரிசையைக் கூறுவதற்காக "இமையோர்" என்று தொடங்குகிறார்; அதாவது "இமையோரதிபதியாய், கொடியாவடு புள்ளுடையானாய், செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தாய், திருவேங்கடத்தெம்பெருமானாய், கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானாய், அடியேன் மேவியமர்கின்றவழுதே" என்கிறார். எம்பெருமானார் தனது நித்யம் என்ற நூலில் "அமுது செய்யப் பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது" என்றார்; இது குறித்து பராசர பட்டரிடம், "என்ன ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பம் செய்வது" என்று கேட்டதற்கு அவர், "அடியேன் மேவியமர்கின்ற வழுதே', 'பச்சை மாமலை போல் மேனி' என்பது போன்றுள்ள பாசுரங்களை விண்ணப்பம் செய்யலாம்", என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நொடியார் பொழுதும்) நொடி நிறையுமளவும். (உன பாதம் காண நோலாதாற்றேனே) உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஒரு ஸாதாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணாதிருக்க, சஷணகாலமும் ஆற்ற மாட்டுகிறிலேன். ஸாதநத்தைக் கண்ணழிவற அநுஷ்ட்டித்து பலந்தாழ்ப்பாரைப் போலே படாநின்றேன். அதில்லாமையிறே இவர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறது. தனியே ஒரு ஸாதநம் அநுஷ்ட்டிக்குமவனுக்கு, "அது தலைக்கட்டினவாறே பெறுகிறோம்" என்றாதல், "அதிலே சில வைகல்யம் பிறக்கப்பட்டிறே பலந்தாழ்த்தது" என்றாதல். ஆறியிருக்கலாம்; அவனே ஸாதநமான இவர்க்கு விளம்பித்தால் "அவன் க்ருபையும் ஏறிப் பாயாதபடியானேனோ!" என்னும் பயமிறையருவர்த்திப்பது.

விளக்கம் - (நொடியார் பொழுதும்) - ஒரு நொடிப்பொழுது முடியும் அளவிற்கும் கூட. (உன பாதம் காண நோலாதாற்றேனே) - உனது திருவடிகளைக் காண்பதற்கு ஏற்றதொரு உபாயமோ விதிமுறைகளோ செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், ஒரு க்ஷணகாலம் கூட பொறுத்திருக்க இயலவில்லை. அதாவது தகுந்த உபாயங்களை எந்தக் குறையும் இன்றிக் கைக்கொண்ட பின்னர், பலன் கிட்டுவதற்குத் தாமதம் ஆவது கண்டு பொறுக்காமல் உள்ளவர்கள் போன்று, அதனைப் போன்று ஏதும் செய்யாமல் உள்ள நான் பொறுக்க இயலாமல் நிற்கிறேன். அந்த விதிமுறைகள் இல்லாத காரணத்தால்தான் இவர் இவ்விதம் துக்கம் கொள்கிறார். தனியாக ஓர் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவன், “இந்த உபாயம் நிறைவேறிய பின்னர் பயனை அடையப்போகிறோம்”, என்று இருப்பான்; அல்லது, “அந்த உபாயம் கைக்கொள்ளும்போது ஏற்பட்ட குறைகள் காரணமாகப் பலன் கிட்ட காலதாமதம் ஆகிறது”, என்று இருப்பான். ஆனால் “அவனே உபாயம்” என்றுள்ள இவருக்கு, இவ்விதம் காலதாமதம் ஏற்பட்டால், “அவனுடைய க்ருபையும் கூட நம் மீது ஏறிப் பாயாதபடியாக நான் உள்ளேனோ?”, என்று அச்சம் கொள்ளவே செய்கிறார்.

6-10-8. நோலாது ஆற்றேன் உன பாதம் காண என்று நுண் உணர்வின் நீல் ஆர் கண்டத்து அம்மானும் நிறை நான்முகனும் இந்திரனும் சேல் ஏய் கண்ணார் பலர் சூழ விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே மாலாய் மயக்கி அடியேன் பால் வந்தாய் போலே வாராயே

பொருள் - “உனது திருவடிகளை நான் காண்பதற்கு ஏற்றதான உபாயங்கள் எதனையும் கைக்கொள்ளாமல் உள்ளபோதிலும், அந்தத் திருவடிகளைக் காண்பதற்கு ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன்”, என்று உரைக்கிறேன். அனைத்தும் அறிந்தவன் என்பதால் நுட்பமான விஷயங்களைக் கூடக் காணவல்லவனும், விஷம் காரணமாக நீல நிறமாக உள்ள கழுத்தைக் கொண்டவனும், இந்தக் காரணங்களால் ஜகத்தின் முதன்மையாக உள்ளவர்களில் ஒருவனும் ஆகிய ருத்ரன்; அந்த ருத்ரனைப் படைத்தவனும், ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்களுக்கு ஏற்ற பூர்ணமான ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய நான்முகன்; மூன்று லோகங்களும் கொண்ட இந்திரன்; அழகான நீண்ட மீன் போன்ற கண்கள் கொண்ட பார்வதீ, ஸரஸ்வதீ, சசீ போன்ற பல பெண்கள் என்றுள்ள அனைவரும் தங்களுடைய கூட்டத்தினருடன் சேர்ந்து மிகவும் விருப்பத்துடன் அண்டியபடி

உள்ள திருவேங்கடத் திருமலையில், அவர்கள் அருகில் நிற்பவனே! கருமையான நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணனாக வந்து, உனது குணங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றால் அனைவரையும் மயக்கி வந்தது போன்று, உன்னை அல்லாமல் வேறு எங்கும் செல்லாதபடி உள்ள என் அருகில் நீ க்ருஷ்ணனாக வரவேண்டும்.

அவதாரிகை - “உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என் தலையில் ஒரு ஸாதநமில்லை’ என்னா நின்றீர்; இதொரு வார்த்தையோ! ஸாதநம் அநுஷ்டித்தார்க்கன்றி பலமுண்டோ?” என்ன; “தந்தாமுடைய அபிமத ஸித்தி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே என்றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், கிட்டினால் பாசுரமிதுவன்றோ?” என்கிறார். தந்தாமுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுமத்தனைபோக்கி, ஒன்று அநுஷ்டித்துப் பெறலாம்படியோ நீயிருக்கிறது?

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் நம்மிடம் ‘உன்னை வந்து சேர்வதற்கு என்னிடம் எந்த ஒரு உபாயமும் இல்லை’ என்று கூறியபடி உள்ளீர். இது ஒரு பேச்சா? உபாயங்களைக் கைகொண்டவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்குப் பலன் உண்டோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பங்களைப் பெறுதல் என்பது தக்க உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் நன்முகன் போன்றவர்களுக்கும் பொருந்தும் என்று உள்ளபோது, அவர்கள் உன்னை வந்து அண்டினாலும், இதுவே அவர்களுடைய பேச்சாக இருக்கும்”, என்கிறார். தங்கள் தங்கள் நிலையில் “என்னிடம் கைம்முதல் இல்லை” என்று கூறி வருவதை விடுத்து, வேறு ஏதேனும் உபாயம் மூலம் பெறலாம்படியோ நீ உள்ளாய்?

வ்யாக்யானம் - (நோலாது இத்யாதி) உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதேயிருந்து வைத்து உன்னையொழிய ஆற்றமாட்டேன் என்றாயிற்று, அவர்கள் தனித்தனியே சொல்லுவது. ஒரு பாண் யுத்தத்திலே தோற்றுப் போக்கடியற்றவாறே இங்ஙனே வந்து விழுவர்கள். ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்தபோது “ஈச்வரோஹம்” என்றிருப்பர்கள் முட்டினவாறே, “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்” என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவர்கள்; “சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணா:”. விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரித்த சக்தியையுடையனாய்,

அத்தாலே ஜகத் ப்ரதாநனாக அபிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜநகனாய் அவனிலும் ஜ்ஞாந சக்திகளால் பூர்ணனான சதுர்முகனும், த்ரையலோக்ய நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும்; “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர”. “இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும், அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையிலே இவர்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு போராநிந்றோமே யென்னில்; ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுமலையெல்லாங் கொள்ளக்கடவோம். இவை கைக்கொண்டோமென்னா, இவர்கள் தாங்கள் உத்தேச்யராகார்கள்; “காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வர்’ என்றுண்டே” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (நோலாது இத்யாதி) - உனது திருவடிகளைக் காண்பதற்கு ஏற்றதான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் உள்ளபோதிலும், உனது திருவடிகளைக் காணாமல் நீங்குவதிலை என்பதால் அவர்கள் சேர்ந்து “நோலாது ஆற்றோம்” என்று கூறாமல், தனித்தனியே “நோலாது ஆற்றோம்” என்கிறார்கள். ஆனால் “ஈச்வரரோஹம் - நானே ஈச்வரன்” என்றுள்ள நான்முகன் போன்றவர்கள், இவ்விதம் “நோலாது ஆற்றோம்” என்று கூறுவார்களோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு பாணாசுர யுத்தத்தில் தோற்றுப்போய், வேறு போக்கிடம் இல்லாதவர்கள் இப்படி அல்லவோ வந்து விழுவார்கள்! முதலில் ஏன் அவ்விதம் யுத்தம் செய்யவேண்டும், பின்னர் வந்து ஏன் சரணம் புகவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் ஓங்கி நிற்கும்போது “ஈச்வரரோஹம் - நானே ஈச்வரன்” என்று இருப்பார்கள்; அங்கு சென்ற தடுமாறியவுடன், ஸ்ரீவிபு. (5-33-41) – க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம் - க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா! சிறந்த தோள்கள் கொண்டவனே! பிறப்பற்றவனே! புருஷர்களில் உத்தமனே - என்று துதிக்கத் தொடங்குவார்கள். நான்முகன் முதலானோர் தங்களிடம் உள்ள வெறுமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுந்ததற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிபு. (1-9-65) – சரணம் த்வாமநுப்ராப்தால் ஸமஸ்தா தேவதா கணா: - அஸுர்களால் வெல்லப்பட்ட அனைத்து தேவர்களும் நமஸ்காரம் செய்தவர்களாக வந்து உன்னைச் சரணம் புகுந்தனர் - என்பதாகும்; அல்லது விஷத்தைத் தனது தொண்டையில் தரித்த சக்தி கொண்டவனாக, அதன் காரணமாகத் தன்னை இந்த ஜகத்தில் முதன்மையானவனாக எண்ணும் ருத்ரன்; இப்படிப்பட்ட ருத்ரனுக்கும் தந்தையாக, அவனைக் காட்டிலும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவற்றில் பூர்ணமாக விளங்கும் நான்முகன்; மூன்று லோகங்களுக்கும்

நிர்வாஹகனாக உள்ள இந்தரன் ஆகியோர்; நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோருடன் சேர்த்து இந்தரனும் படிக்கப்பட்டிருப்பானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; நாராயண அநுவாகத்தில் “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர - அவன் நான்முகன், அவன் சிவன், அவன் இந்தரன்” என்றுள்ளது காண்க. ஆனால் இவ்விதம் அஹங்காரம் கொண்டவர்களாக உள்ள இவர்களுடைய சொற்கள், ப்ரமாணங்கள் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; இப்படி அஹங்காரம் கொண்டவர்களாக இவர்கள் உள்ளபோதிலும், அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதையில் இவர்களுடைய வார்த்தைகளை ப்ரமாணங்களாக எடுக்கிறோமே என்றால், “இவர்களுக்கு ஸத்வம் ஓங்கி நிற்கும்போது, இவர்களுடைய சொற்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்” என்கிறார். இவர்களுடைய சொற்களைப் ப்ரமாணமாகக் கொண்டால் இவர்களை வணங்க வேண்டாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர்களுடைய சொற்களை நாம் கைக்கொண்டோம் என்றாலும், இவர்கள் அடையப்படுபவர்கள் அல்லர். ஆனால் இவ்விதம் அடையப்பட வேண்டியவர்கள் அல்லாதபடி உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்களைக் கைக்கொள்ளலாமோ என்பதற்கு பட்டர் விடை அளிக்கிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-1) – காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வர் - என்பது உண்டு அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஓராழ்வார், “பிதிருமனமிலேன்” - பேதிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையே னல்லேன்; “பிஞ்ஞுகன்றன்னோடெதிர்வன்” - ருத்ரனெனக்கு ஸத்ருசன்; “அவனெனக்கு நேரான்” - அவனும் எனக்கு ஸத்ருசனல்லன்; அது என்னென்னில், “அதிருமித்யாதி” - பகவத் விஷயத்திலே நெஞ்சை வைத்து அனுபவிக்கையே யாத்தரையான எனக்கு அந்யபரனானவன் ஒப்பாகப் போருமோ?

விளக்கம் - அவர்கள் அடையப்படவேண்டியவர்கள் அல்லர் என்பதற்கு ஒரு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இங்கு திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்முகன் திருவந்தாதி (84) – “பிதிரும் மனம் இலேன் பிஞ்ஞுகன் தன்னோடு எதிர்வன் அவன் எனக்கு நேரான் அதிரும் கழற்கால மன்னனையே கண்ணனையே நாளும் தொழக் காதல் பூண்டேன் தொழில்” என்ற பாசுரத்தை விளக்குகிறார்; “பிதிரும் மனம் இலேன் - தடுமாறும் நெஞ்சம் கொண்டவன் அல்லன்”; “பிஞ்ஞுகன் தன்னோடு எதிர்வன் - ருத்ரன் எனக்குச் சமமானவன்; அதாவது ஞானம் காரணமாக ஆகும்; “அவன் எனக்கு நேரான் - எவன் எனக்கு நிகரானவன் அல்லன்”; அது எப்படி

என்றால், “அதிரும் இத்யாதி - எப்போதும் ஓசை எழுப்பியபடி உள்ள வீரக்கழல் கொண்ட ராஜாவாக உள்ள க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் மட்டுமே எனது நெஞ்சத்தை வைத்து அனுபவித்தல் என்பதையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட எனக்கு, மற்ற விஷயங்களில் வசப்படுபவன் ஒப்பாக இருக்கமுடியுமோ?”; அதாவது “நாளும் - எப்போதும்”, “தொழக்காதல் - அனுபவிப்பதற்கு ஈடாக உள்ள விருப்பத்தை”, “தொழில் பூண்டேன் - அன்றாடம் செய்யும் தொழிலாக நான் ஏற்றுக் கொண்டேன்”; ஆகவே அவ்வப்போது ஏற்படும் பகவத் ஞானம் கொண்ட ருத்ரன் எனக்கு நேராக உள்ளவன் அல்லன். அதாவது “பிதிரும் மனம் இலேன் பிஞ்ஞுகன் தன்னோடு எதிர்வன் அதிரும்” என்று தொடங்கி, “தொழக்காதல் - தொழில் பூண்டேன்”; ஆகவே “அவன் எனக்கு நேரான்” என்று வரிசை கொள்ளவும்; “நாளும்” என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, “அனுபவிக்கையே யாத்ரையான எனக்கு ஒப்பாகப் போருமோ” என்று சேர்க்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “குறை கொண்டு” - தன் வெறுமையைக் கைதொடுமானமாகக் கொண்டு; “நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து” - நினைவறத் திருவடி சென்று கிட்டிற்று, உபகரணம் பெற்றிலன். தர்மதேவதையானது தர்வீபூதமாயிற்றுது; அத்தைக் கொண்டு “மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி” - வேதாந்தங்களில் பகவத் பரத்வ ப்ரதிபாதகமான மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி; “கறை கொண்ட கண்டத்தான் சென்னி மேலேறக் கழுவினான்” - அவிநீதராய்த் திரியும் ப்ரஜைகள் தலையிலே ஸ்ரீபாத தீர்த்தங் கொண்டு தெளிப்பாரைப்போலே.

விளக்கம் - அடுத்து நான்முகன் திருவந்தாதி (9) - குறை கொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி கறை கொண்ட கண்டத்தான் - என்னும் பாசுரத்தைக் கூறுகிறார். “குறை கொண்டு” - நான்முகன் தனது வெறுமையைத் தனது உதவியாகக் கொண்டு அடைந்தான்; அந்த நேரத்தில் உபகரணம் ஏதும் கிட்டவில்லை; ஆகவே தர்மதேவதையே கமண்டலத்தில் தண்ணீராக வந்து நின்றாள். அந்த நீரைக் கொண்டு, “மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி” - வேதாந்தங்களில் பகவானுடைய உயர்ந்த நிலையைக் கூறும் மந்திரங்கள் கொண்டு துதித்து. “கறை கொண்ட கண்டத்தான் சென்னி மேலேறக் கழுவினான்” - அடக்கம் இன்றி கர்வம் கொண்டு திரிகின்ற பிள்ளைகள் தலையில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் கொண்டு தெளிப்பவர்கள் போன்று.

வ்யாக்யானம் - (நுண்ணுணர்வில்) ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுவது இதுவே. “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே” ஜ்ஞாநமிநே. (நீலார் கண்டத்தம்மானும்) விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரனும். (நிறை நான்முகனும்) அவனுக்குங்கூட ஐநகனாய் ஸம்பூர்ண ஜ்ஞாநனான ப்ரஹ்மாவும். (இந்திரனும்) இவர்களோடொக்க ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் ஓர்நவயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர” என்று கொண்டு ஒக்க எண்ணலாம்படியான இந்த்ரனும்.

விளக்கம் - (நுண்ணுணர்வில்) - ஸத்வகுணம் மேலோங்கும்போது கூறப்படுவது, “நோலாது ஆற்றேன்” என்ற வார்த்தைகளே ஆகும். “நுண்ணுணர்வு” என்று ஞானத்தை அல்லவோ கூறுகிறது? அது, “ஸத்வம் ஓங்கும்போது” என்பதைக் காண்பிக்குமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே - ஸத்வத்திலிருந்து ஞானம் பிறக்கிறது” என்பதே அல்லவோ ப்ரமாணமாக உள்ளது? (நீலார் கண்டத்தம்மானும்) - விஷத்தைக் கழுத்தில் எப்போதும் வைத்துள்ளதால், தன்னை ஈச்வரன் என்று எண்ணும் ருத்ரனும். (நிறை நான்முகனும்) - அந்த ருத்ரனைத் தோற்றுவித்தவனும், பூர்ணமான ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய நான்முகனும். (இந்திரனும்) - இவர்களைப் போன்று ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றில் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லை என்றாலும், “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர - அவன் நான்முகன், அவன் சிவன், அவன் இந்த்ரன்” என்று உள்ளது கொண்டு ஒரே போன்று படிக்கப்படும் இந்த்ரனும்.

வ்யாக்யானம் - (சேலேய் கண்ணாரித்யாதி) தந்தாமுக்கு ஒருயர்த்தியுள்ளபோது ஸ்த்ரீகள் ஸந்நிதியில் ஓரெளிமை தோற்றவிரார்களினே; ஆபத்து வந்தவாறே, மணாட்டிமார் கழுத்திலும் தங்கள் கழுத்திலும் கப்படங் கட்டிக் கொண்டு வந்து விழத் தொடங்குவர்கள். “உமயாஸார்த்தமீசாந:” என்றும், “பர்த்ருபிஷ்டா ப்ரதீயதாம்” என்றும், “ஸமுத்ரஸ் ஸரிதாம்பதி:” என்றும், “கிம்கோப மூலம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வந்து விழுவர்களினே.

விளக்கம் - (சேலேய் கண்ணாரித்யாதி) - இவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களுடன் வந்து திருவேங்கடமுடையானைப் பணிவதற்கு ப்ரயோஜனம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். தங்கள் தங்கள் நிலையில் உயர்த்தி உள்ளபோதிலும், பெண்கள் அருகில் உள்ளபோது, எளிமையை

வெளிப்படுத்தியிருக்கமாட்டனர் அல்லவோ? ஆபத்து என்று வந்தபோது தங்கள் கழுத்திலும், தங்கள் மனைவிமார்கள் கழுத்திலும் வறுமைக்கு ஏற்றதான ஒரு உடையை அணிந்தபடி வந்து விழுத் தொடங்குவார்கள். அதாவது, தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களுடன் வந்து பணிந்தால் அவன் இரக்கம் கொள்வான் என்று எண்ணி அண்டுகிறார்கள். அவரவர்கள் தங்கள் மனைவிமார்களை முன்னிட்டபடி வந்து பணிந்தார்கள் என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஹரிவம்ஸம் (279-15) - உமயாஸார்த்தமீசாந: - பார்வதியுடன் சேர்ந்தபடி - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (5-7-57) - பர்த்ருபிஷ்டா ப்ரதீயதாம் - எனது கணவனுடைய இந்த யாசகம் தரப்படவேண்டும் - என்றும், ஸங்க்ஷேப ராமாயணம் (79) - ஸமுத்ரஸ் ஸரிதாம்பதி: - நதிகளின் கணவனாகிய ஸமுத்ரராஜன் - என்றும், கிஷ்கிந்தா காண்டம் (33-40) - ஸமுத்ரஸ் ஸரிதாம்பதி: - கோபத்தின் காரணம் என்ன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மனைவிமார்களுடன் வந்து பணிவர்.

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்தானே) அவர்களுக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் வந்து நிற்கிறபடி. (மாலாய் மயக்கி) “மயங்கல் கூடலும் கலவியும்”, “மாலாய், நான் மயங்கும்படிக்கீடாக வரவேணுமென்கிறாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, மாலாம்படி மயக்கிக் கொண்டு வரவேணுமென்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்; அவையன்று பொருள். மாலென்று கறுப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணனென்கையாய், க்ருஷ்ணனாய்க் கொண்டு உன் குண சேஷ்டி தங்களாலே அவ்வவதாரத்தில் உள்ளாரைப் பிச்சேற்றிக் கொண்டு வந்தாற்போலே எனக்காகவும் ஒரு வரத்து வரவேணும்; “மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்தானே) - இவர்களுக்கு எளிதில் அடையலாம்படி சுலபனாக வந்து நிற்கும் நிலை. (மாலாய் மயக்கி) - “மயக்கி” என்பதன் பொருள் கூறுவதற்காக நிகண்டுவிலிருந்து ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; “மயங்கல் கூடலும் கலவியும்” என்பது காண்க; கூடல் என்றால் ப்ரணயகலகம் கழிந்த பின்னர் சேர்வது; கலவி என்றால் சேர்க்கைக்கு அடிப்படையான உணர்வு. இங்கு “மயங்கி” என்பதற்கு முதல் கருத்தில், “கூடல்” என்று கொண்டால் “நீ மயக்கம் அடைந்தவனாக, நான் மயங்குபடி வரவேண்டும்” என்றாகும். அல்லது “மயங்கி” என்பதற்கு இரண்டாவது கருத்தில் “கலவி” என்பதாகக் கொண்டால், “நான்

மயங்கும்படியாக வரவேண்டும்”. இந்த இரண்டிலும், “வந்தாய் போலே” என்பதற்கு ஸ்வாரஸ்யம் இல்லை என்பதால், “அவையன்று பொருள்” என்று தொடர்கிறார்; மால் என்றால் கறுப்பாக, இதன் மூலம் நினைக்கப்படுபவன் க்ருஷ்ணனாக, அப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனாக உனது குண லீலைகளால், அந்த அவதாரத்தின் காலத்தில் உள்ளவர்களை மயக்கம் ஏற்றியபடி நீ வந்தது போன்று, எனக்காகவும் ஒருமுறை வரவேண்டும். நாச்சியார் திருமொழி (14-3) - மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை - என்பது காண்க.

6-10-9. வந்தாய் போலே வாராதாய் வாராதாய் போல் வருவானே

செந்தாமரைக் கண் செங்கனி வாய் நால் தோள் அமுதே எனது உயிரே
சிந்தாமணிகள் பகர் அல்லைப் பகல் செய் திருவேங்கடத்தானே
அந்தோ அடியேன் உன பாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே

பொருள் - அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் வந்து கைப்புக்குந்தது போன்று இருந்தாலும் அவ்விதம் கைப்புக்காதவனாகவும்; அடியார்கள் விஷயத்தில், “நம்மிடம் எந்த கைம்முதலும் இல்லை” என்று எண்ணுவதால், “அவன் வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை” என்று நினைக்கும்போது, நம்முடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அனுபவிக்கலாம்படி வருபவனாகவும் உள்ளவனே! சிவந்த தாமரை போன்று காண்பதற்கு இனிமையாக, வெற்றியைப் பெறச் செய்யும் திருக்கண்கள் கொண்டும்; சிவந்த கனி போன்று இனிமையாக உள்ள திருவாய் கொண்டும்; அடியார்களைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்ளும் நான்கு திருத்தோள்கள் கொண்டும்; அடியார்களுக்கு எவ்விதம் நித்யமான இன்பத்தை அளிப்பவனாக உள்ளாயோ அந்த இருப்பை எனக்கும் வெளிப்படுத்தி, எனக்கு உயிராக உள்ளவனே! நினைத்த அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல ஒளி வீசும் இரத்தினங்களுடைய ஒளியானது, இருளை விலக்கி, பகல்பொழுது என்று செய்வதான திருவேங்கடத் திருமலையில் எப்போதும் அருகில் உள்ளவனே! ஐயோ! எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட உனது திருவடிகளை, வேறு ரசுஷகம் ஏதும் இல்லாதபடி, வேறு யாருக்கும் வசப்படாதபடி உள்ள நான், ஒருபோதும் விட்டு அகல்வதற்குப் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன்.

அவதாரிகை - தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறாமையாலே இப்போதே யுன்னைக் காணாவிடில் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

விளக்கம் - தான் விரும்பிய உடனேயே காணப்பெறாத காரணத்தால், “இப்போதே உன்னைக் காணாவிட்டால் தரிக்கமாட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தாய்போலே வாராதாய்) மாநலாநுபவத்திலுண்டான கரைபுரட்சிதான் “பாஹ்ய ஸம்சலேஷமும் பெற்றோம்” என்று கொண்டு திருப்தி பிறக்கும்படியாய், அதை “மெய்” என்று அணைக்கக் கணிசித்தால் கைக்கெட்டாதபடியா யிருக்கை. (வாராதாய் போல் வருவானே) “ஒரு நாளும் கிட்டமாட்டோம்” என்றிருக்கச் செய்தே கடுக்கக் கைப்புகுந்துகொடு நிற்குமென்கை. அன்றிக்கே, அநாச்ரித விஷயத்தில் “கைப்புகுந்தான்” என்று தோற்றியிருக்கச் செய்தே புறம்பாய், ஆச்ரிதர்க்கு “இவன் கிட்டவரியன்” என்றிருக்கச் செய்தே உட்புகுந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (வந்தாய்போலே வாராதாய்) - மனதில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தில் உண்டான கரை புரண்ட நிலை என்பதுதான் “வெளியிலும் சேர்க்கை பெற்றோம்” என்று கொண்டு திருப்தி பிறக்கும்படியாக, அதனை “மெய்” என்று எண்ணி அணைக்க முயன்றால் கைக்கு எட்டாதபடி இருத்தல். (வாராதாய் போல் வருவானே) - “ஒருநாளும் நாம் கிட்ட இயலாது” என்று எண்ணியபடி உள்ளபோது, விரைந்து கைக்கு எட்டியபடி நிற்பான். அல்லது அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் “இவன் கைப்புகுந்தான்” என்று தோன்றும்படியாக வெளிப்புறத்தில் மட்டுமே புகுவான்: அடியார்கள் விஷயத்தில் “இவன் கிட்டுவதற்கு அரியவன்” என்று உள்ளபோதிலும், அவர்கள் நெஞ்சத்தில் புகுந்து நிற்பான்.

வ்யாக்யானம் - (செந்தாமரையித்யாதி) ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படி குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனுமாய், சிவந்து கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தையுடையனுமாய், கல்பகதரு பணைத்தாற் போலேயிருக்கிற நாலு திருத்தோள்களையுடையனுமாய் போக்யனுமானவனே! (எனதுயிரே) இவ்வடிவழகை என்னையநுபவிப்பித்து, வ்யதிரேகத்தில் நானுளனாகாதபடி பண்ணினவனே! (சிந்தாமணி இத்யாதி) விலக்ஷணமான ரத்தங்களினுடைய,

பகருண்டு - ப்ரபை, அது அல்லைப் பகல் செய்யா நின்றதாயிற்று; திவாராத்ர விபாகம் அறுத்துக் கொண்டிருக்கை. “மணிகளினொளியால் விடிபகலிரவென்றறிவரிதாய” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் நினைக்கிறது, “ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:” என்கிற தேசத்தே போய் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தை இங்கே யநுபவிக்கக்காணும் நினைவு.

விளக்கம் - (செந்தாமரை இத்யாதி) - அனைத்து துன்பங்களும் ஆறும்படியாகக் குளிர்ந்த திருக்கண்களைக் கொண்டவனாக, சிவந்த கனி போன்றுள்ள வாய் கொண்டவனாக, கற்பக மரத்தின் கிளை போன்றுள்ள நான்கு திருத்தோள்களைக் கொண்டவனாக, அனைத்துவிதங்களிலும் இனிமை மிக்கவனே! (எனது உயிரே) - இப்படிப்பட்ட வடிவழகை நான் அநுபவிக்குபடியாக என்னைச் செய்து, அவனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில் என்னை, “நான் உள்ளேன்” என்று கூறிக் கொள்ள முடியாதபடிச் செய்தானே! (சிந்தாமணி இத்யாதி) - கொண்டாடத்தக்க இரத்தினம். மேன்மையான இரத்தினங்களுடைய ப்ரபை உள்ளது. அவை, இரவுப்பொழுதையும் பகல் என்றாக்குகின்றன. இரவைப் பகலாக்குதல் எப்படி என்றால், இரவு-பகல் என்ற வேறுபாட்டினை அறுத்துக் கொண்டு நிற்பதால் ஆகும். இதற்கு ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (4-10-8) - மணிகளின் ஒளியால் விடிபகல் இரவு என்று அறிவரிதாய - என்பதாகும். “சிந்தமணிகள் பகர் அல்லைப் பகல் செய்” என்று வர்ணித்ததன் கருத்தைக் கூறுகிறார்; இதனால் எண்ணப்படுவது, “ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு: - பரமபதத்தில் காலத்துடன் ஆட்சி இல்லை” என்பதே ஆகும்; அதாவது அந்தப் பரமபதத்திற்குச் சென்று கிட்டவல்ல அநுபவத்தை இங்கேயே அநுபவிக்கவேண்டும் என்று நினைவு.

வ்யாக்யானம் - (அந்தோ) போக்யமும் குறைவற்று, அவன்தானும் ஸந்நிஹிதனாய், எனக்காசையும் மிகுந்திருக்க, கிட்டி யநுபவிக்கப் பெறாதொழிவதே! என்கிறார். (அடியேனுன பாதம் அகலகில்லேனிறையுமே) என் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து என் தசையை புத்தி பண்ணாய்; தர்சியா நிற்கச்செய்தே, அதுக்கு வர்த்தகமாகக் கண்ணை மாற வைக்கிலும் பொறுக்கமாட்டேன்.

விளக்கம் – (அந்தோ) - இனிமையும் குறைவின்றி, அவனும் தானே அருகில் நின்று, எனக்கு அவனை அடையவேண்டும் என்ற ஆசையும் அதிகமாக இருந்து, இப்படியாக உள்ளபோதிலும், அவனை அடைந்து அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளதே என்கிறார். (அடியேன் உன பாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே) - “எனக்கு வேறு கதியில்லை” என்பதான என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை நோக்கி, என் நிலையை ஆராய்ந்து, க்ருபை செய்தருளவேண்டும். காணாமல் உள்ளபோதிலும், அந்த நிலை மேலும் வளர்வதற்கு கண்ணை மாற வைத்தாலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 12)

1-2-6. மத்தக் களிற்று வசுதேவர் தம்முடைச்

சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றில்

அத்தத்தின் பத்தாம் நாள் தோன்றிய அச்சுதன்

முத்தம் இருந்தவா காணீரே முகிழ் நகையீர் வந்து காணீரே

பொருள் - மதம் கொண்ட யானைகளை உடைய வஸுதேவருடைய இதயத்திற்குத் தகுந்தவாறு பணிவிடை செய்யும் தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றிலே, ஹஸ்த நக்ஷத்திரம் கடந்த பத்தாம் நாளாகிய திருவோணத் திருநாளிலே தோன்றிய அச்சுதனின் இடுப்புப் பகுதி இருக்கும் விதத்தைக் காணுங்கள், புன்னகை மலர்ந்துள்ள பெண்களே வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருத்துடையை அநுபவித்து திருக்கடி ப்ரதேசத்தை அநுபவிக்கிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆனைகளையுடைய ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்) என்று அவதரித்த திருநக்ஷத்திரத்தை மங்களாசாஸந பரராகையாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே “தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயாம்” என்கிறபடியே சேநனைப்போலே கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹத்தாலே

ஆவிர்ப்பவித்தானென்கிறது. “அச்சுதன்” என்கிறது ஆச்ரிதரை எல்லா தசையிலும் நமுவ விடாதவனென்றபடி. முத்தம் - சண்ணம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்மிதம்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருக்குடையிலழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருத்தொடையின் அழகை அநுபவித்த பின்னர் இடுப்புப் பகுதியின் அழகினை அநுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (மத்தவித்யாதி) மத்தகஜங்களையுடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டி தன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பரராகையாலே விரோதிகள் அறிந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைந்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய வித்யாதி) “அச்யுத பாதுநா! தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆச்ரிதரை ஒருகாலமும் நமுவ விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே) முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம் - சண்ணம், அதாவது கடி ப்ரதேசம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்மிதம்.

விளக்கம் - (மத்த இத்யாதி) - மதம் கொண்ட யானைகளை உடைய வஸுதேவருடைய இதயத்திற்குத் தகுந்தவாறு பணிவிடை செய்யும் தேவகிப்பிராட்டியின் வயிற்றிலே (அத்தத்தின் பத்தாம் நாள் தோன்றிய அச்சுதன்) - ஹஸ்த நசுஷத்திரத்திலிருந்து பத்தாம் நாளான திருவோணத்தில். இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். க்ருஷ்ணன் அவதரித்தது ரோகினியில் அன்றோ? பின் எதற்காக இவ்வாறு கூறவேண்டும்? ஆழ்வார் க்ருஷ்ணனைக் காக்கும் பொருட்டாகவே இவ்வாறு கூறுகிறார். கம்சன் அறிந்தால், எங்கே தன் பிள்ளைக்கு ஏதோ நேர்ந்துவிடுமோ என்று, அப்படி ஒரு காரியத்திற்கு இடம் கொடுக்காதபடி, அவதரித்த நாளினை மறைத்து அருளிச்செய்கிறார். (தோன்றிய) “பிறந்தான்” என்று கூறாமல் “தோன்றினான்” என்று ஏன் கூறினார்? ஸ்ரீவிபு. (5-3-2) - அச்யுதபாதுநா தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாம் ஆவிர்ப்பூதம் - அச்சுதன் என்னும் சூரியன், தேவகி என்னும் ஸந்த்யகால வேளையில் உதயமானான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற

சேதனைப் போன்று கர்ம வசத்தினால் பிறந்தவன் அல்லனே இவன்! தன்னுடைய கருணையினாலே தோன்றியவள் அன்றோ. (அச்சுதன்) - தன்னை அண்டியுள்ள அடியார்களை எல்லா நிலைகளிலும், ஆலோசனை ஏதும் செய்யாமல், நழுவவிடாது காப்பாற்றுபவன். இப்படிப்பட்ட அச்சுதனின் (முத்தம் இருந்து ஆ) – இடுப்புப் பகுதியில் உள்ள அழகினைக் காணுங்கள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே) – நன்கு புன்னகை வெளிப்படுத்தும் பெண்களே வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்